

Jeg skal anbefale Lovforslaget, som har givet nogen Anledning til Diskussion i det andet Ting, men hvorom den Meningsforskell, der er kommet til Syne med Hensyn til Realiteten, ikke er stor, til villig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

N. K. Kristensen: Den højtærede Minister har nu gjort Rede for Lovforslagets Indhold, og jeg skal ikke fordybe mig ret meget i Enkeltheder, men jeg vil dog gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger.

Det foreliggende Lovforslag blev fremsat i Folketinget den 2den Juli og var til første Behandling Dagen efter, den 3. Juli, men først i Gaar, den 25. Juli, blev det vedtaget ved anden og tredje Behandling i Folketinget. Fortrykket fra disse sidste Behandlinger i Folketinget er ikke fremmet, saa jeg har ikke haft Lejlighed til at se, hvad der er blevet fremsat dér.

Hvis man sammenligner det Forslag, der nu er vedtaget i Folketinget, med det Forslag, som blev forelagt i Folketinget, ser man, at der er sket store Forandringer med Lovforslaget. Det oprindelige Lovforslag indeholdt kun 2 Paragraffer, hvorimod det nu vedtagne indeholder 10. Det oprindelige Lovforslags § 1 bestemmer, at der skal nedsættes et Uldnævn paa 14 Medlemmer. Nu skal det bestaa af 17 Medlemmer. Forslaget, som det nu foreligger, er en Omarbejdelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 11. og 31. Maj. Jeg maa indrømme, at Lovforslaget indeholder flere Bestemmelser, som jeg anser for Forbedringer fremfor de Bestemmelser, der var fremsatte i Bekendtgørelsen. Bl. a. indeholder Lovforslaget en Bestemmelse i § 8 om, at der skal sættes Maksimalpris paa det Garn, der fremstilles af den afleverede Uld. Det kan heller ikke nytte, at man sætter Maksimalpris paa et Produkt, naar man ikke samtidig fastsætter Prisen paa den forbedrede Vare. Det medfører kun, at enkelte Personer tjener store Formuer paa andre af Samfundets Borgeres Bekostning, og det hjælper ikke til at skaffe en nogenlunde billig Vare frem.

Rigsdagen har i de sidste Aar været samlet omtrent hele Aaret rundt, og jeg finder det ogsaa ganske naturligt, at et Spørgsmaal af en saa indgribende Natur som dette forelægges Rigsdagen til Afgørelse fremfor at udstede en ministeriel Bekendtgørelse derom. Hvis Ministeren fulgte den Regel lidt mere, end sket er i de sidste Aar, tror jeg ogsaa, at det vilde

skabe ikke saa lidt mere Ro Landet over. Det skulde glæde mig, hvis Ministeren i Fremtiden tog lidt mere Hensyn til Rigsdagen, end det er sket i de sidste Aar. Hvis man har Tro og Tillid til den Frihed, vi har faaet, maa man ogsaa kunne dele Ansvarret med de Repræsentanter, der er valgte paa dette Grundlag. I de 4 Aar, der nu snart er gaaet siden Krigens Udbrud, er der foretaget mange prisregulerende Foranstaltninger, og alle de politiske Partier har været enige om, at man har en Forpligtelse overfor Samfundet som Helhed til at skaffe de nødvendige Fødemidler og Klæder til nogenlunde overkommelige Priser. Men hvis man sætter Produktionsprisen paa Varerne for lavt, forsvinder de let, og det kan derfor ikke nytte at sætte saa lav en Pris paa dem, at de ikke kommer frem i tilstrækkelig Mængde. Jeg tror, at man hellere skulde opmuntre Produktionen med en god Pris, saa vilde Varerne komme frem i tilstrækkelig Mængde. Nu vil det maaske blive sagt, at saa vil Producenterne tjene alt for mange Penge og faa alt for mange Fordele derved; men hvis det skulde ske, steg Skatteevnen ogsaa, og saa fik de bedre Raad til at betale noget mere i Skat. Jeg tror, at Samfundet i sin Helhed vilde være bedst tjent dermed. Om Prisen paa Ulden er for høj eller for lav eller passende, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men hvis Ordningen medfører, at Faarebestanden indskrænkes, og det kan snart ske, er Prisen sikkert for lav, og da gaar vi en kritisk Tid i Møde. Der er ikke store Udsigter til, at vi kan faa indført ret meget fremmed Uld, og Faarebestanden er i de senere Aar herhjemme indskrænket ret meget, og den taalder sikkert ikke en yderligere Indskrænkning.

Jeg nævned, at Lovforslaget, som det foreligger, indeholder nogle Fordele fremfor Ministeriets Bekendtgørelse, men det indeholder ogsaa Bestemmelser, som jeg ikke kan forstaa, at Flertallet i det andet høje Ting har kunnet godkende. Fra Venstres Side i Folketinget blev der fremsat Ændringsforslag, som gik ud paa, at Forbeholdelsesretten skulde være $\frac{1}{2}$ kg af Foraarsulden og $\frac{1}{2}$ kg af Efteraarsulden, med andre Ord 1 kg af hele Aarets Produktion pr. Familiemedlem. Dette kunde Flertallet ikke gaa ind paa, fordi det fandt, at det var for stort et Kvantum, men det foresloges fra anden Side, hvad der ogsaa blev vedtaget, at det skulde være $\frac{3}{4}$ kg af Aarsproduktionen pr. Familiemedlem. Man maa naturligvis gaa ud fra, at Hensigten